

CENZURAT.

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLVAP

Olvasnak a satumarei uj cimborák.

1936. FEBRUÁR

1.

IV. ÉVFOLYAM

4. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Február.

A kéményen szél dudál,
Mikor itt a Február,
Lám a maszkos nem fázik:
Bukfencet hány, mókázik.
Orra vörös, mint a réz,
Jaj! de sandán-bandán néz.
Vicsoroghatsz — nem félünk.
Tudjuk ki vagy: testvérünk.

L. Ady Mariska.

Az Uj Cimborá hírei.

Az Uj Cimborá bekötési táblákra lehet most már beküldeni a 33 leit. Egyelőre csak egy színben készülnek, de ha sok megrendelés lesz, akkor készítenek kétféle táblát. Azok, akik a kiadóhivatalban feliratták magukat, a febr. 1.-i találkozóra jöjjenek el, hozzák magukkal a pénzt és megkapják a bekötési táblákat.

A takarékosági könyvek kiosztása. A szorgalmas takarékosok türelmetlenül várják már a takarékos könyvecskéket. Vannak olyanok is köztük, akik már 2—300 leit összegyűjtöttek. No ezeknek üzenjük, hogy a febr. 1.-i találkozóra hozzák el az összegyűjtött perselypénzt és megkapják a takarékos cimborák kis könyvecskéjét.

Satumare-n az első takarékosok Márton Jutka és Ivor és Földes Péter voltak, ők már be is fizették dr. Harcsár Géza ügyvéd urnak az első takarékos részleteket.

Bizony kis Cimborák, nehéz idöket élünk. Jó lesz, ha mindenki takarékoskodik és félretesz magának a későbbi idökre. A takarékoság az országnak is érdeke, mert a takarékos gyermekekből lesznek a takarékos állampolgárok. Épp ez okból is az ország vezetői is nagyon helyeslik a gyermekek takarékosági mozgalmát.

A takarékos cimborák. A karácsonyi ünnepek alatt Pityu barátunk 10 leit kapott a nagymamától, ugyanennyit kapott hugocskája, Sárrika is. De ők már azelőtt is gyűjtöttek a perselybe, úgy hogy mikor összeszámolták, éppen 50 lei vagyunkájuk volt.

— Tudod mit, Sárrika? Fizessük ki belöle az Uj Cimborát, — tanácsolta nagy komolyan Pityu. — Gondold csak el, milyen büszkeség, hogy mi magunk erejéből járattuk magunknak az ujságot. — A büszkeségből Sárrika is ki akarta venni a részét s végül mivel Pityu nem mehetett, ő ment el rendezni az előfizetést. S mily nagy volt az örömük, mikor jutalmul még a kis naptárt is megkapták. Ugye mégis csak haszna van a takarékoságnak!

Balogh Árpád levele Varga Palinak.

Kedves Pali Pajtás!

Bár már jól benne vagyunk a télben, söt nemsokára a végefelé járunk, mégsem tudom elfelejteni a nyári kedves napokat, amelyeket együtt töltöttünk.

Akkor megígértem Neked, hogy amint csak tehetem, írni fogok mindenről, ami nálunk történt.

Hát bizony itt sok minden történt, épen azért késtem a levélírással.

Képzeld, nagy karimáskalapu kis cserkész lettem! Nem is gondold, milyen kedves, vidám azóta az életem. A nyáron együtt cserkészkedünk majd. Sok mindenre megtanítlak!

Aztán azt is elárulom Neked, hogy amióta hazajöttem, szörnyen gazdagszom! Beállottam a takarékos cimborák közé.

Még egy közös örömről kell írjak Pali pajtás! Az „Uj Cimborá“ mesedélutánt rendezt, olyan jól mulattunk! Csak azt sajnáltam, hogy Te nem voltál köztünk s csak az „Uj Cimborá“-ból értesülhettél róla.

Hanem most rajtad a sor, sürgös válaszodat várom szeretettel: Árpád.

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

Humor.

Tanító bácsi: Ki törte be az ablakot?

Lakatos Gyuri: Én — de Balogh Miska volt az oka, mert amikor meghajítám, félreugrott.

A hű házőrző.

Havas udvar hátterében
Félig alva, félig ébren
Figyel a dőre esőndben
A háznak hű, éber őre.

Majd felvakkant, fel is ugrik.
Szellő sem búg, mégsem nyugszik . . .
. . . Pedig silány volt a napja: . . .
A csontot is alig kapja.

Most már ébren néz előre . . .
Rámered a levegőre.
Gyanakodva szétszimatol:
— Idegen jár itt valahol! —

Futkos! Kutat! Im meglátja:
A sötétség egy barátja
Meglapúlva figyel, széjjel,
Várja, amíg jön az éjjel! . . .

A háznak hű, éber őre
Rámordul a rejtőzöre . . .
Felé rohan . . . Harcolni kész!
De útjában a kerítés.

Elkerített hátsó udvar
Nappal tele tyúkkal, lúddal . . .
— Tán az kéne? Majd meglátjuk! . . . —
Nagyot ugrik s ime átjut.

— Várj csak gonosz! — morog rája.
— Az én gazdám udvarára
Miért jöttél? Nem várt senki! —
S nekiugrik: — Innen menj ki! —

De a tolvaj rúdat emel,
S lecsap riadt félelemmel . . .
. . . Holtan hull a fagyott földre,
A háznak hű, éber őre.

Bodnár Irma.

Erdély a török uralom idején.

A magyarok honfoglalása után sokszor háborgatták kelet felől Erdélyt a bessenyők, kunok és tatárok. Hirtelen betörték valamelyik szoroson, feldúltak, kiraboltak egy-egy vidéket, s a zsákmánnyal hazasiettek. Olyanok voltak tehát, mint a vihar, mely pusztítva rohan át valahol.

A XIV. század végén azonban egy sokkal veszedelmesebb ellenség jelenik meg dél felől: a török. Azok rabolni jártak, ez hódítani akart. Azok esetről-esetre összeverődő csapatokkal, ez olyan szervezett sereggel, melynek akkor nem volt párja az egész világon. Azok, mint félvad, műveletlen népek fiai, ezek, mint egy szervezett, nagyratörő állam katonái.

Ők is a népek bölesőjéből, Ázsiából jöttek. De nem a Káspi-tenger és az Ural-hegység között, a „népek kapuján“, mint a népvándorlás többi népei, hanem Kisázsian keresztül jutnak Európába, a Balkán félszigetre, s ott oly gyorsan terjeszkednek, mint a rohanó árvíz. Alig 35 év alatt az egykor oly hatalmas görög császárságot Konstantinápolyra és közvetlen környékére szorítják, Bulgáriát, Szerbiát, Boszniát, Havasalföldet adófizetőjükké teszik, s ezzel már itt vannak Erdély déli falainál, a Kárpátoknál.

De nemcsak Erdély felől, hanem a Balkán félsziget egész északi szélességében, a Fekete-tengertől az Adriai-tengerig több, mint 1000 kilométeres vonalon támadtak. A keresztény Európával szemben a mohamedán vallás és műveltség

zászlóvivői, s bizony félni lehetett, hogy ők ke-
rekednek felül.

Egy közmondás szerint: ahol legnagyobb a veszedelem, ott van legközelebb az Isten segítsége. S ezt a segítséget egy erdélyi emberben, Hunyadi Jánosban adta meg az Isten a keresztény világnak.

Midőn Zsigmond magyar király 1395-ben segítséget vitt a török ellen Mircea havasalföldi vajdának, Hátszeg vidékén megismerkedett egy családdal, s 1409-ben nekik ajándékozta Hunyad várát. Erről a várról azután a családot Hunyadinak nevezték. Ebben az időben serdülő ifju volt Hunyadi János. Mivel egymást érték a török támadásai, állandóan védekezni kellett, s e harcokban mind jobban és jobban kitűnt Hunyadi János, úgy, hogy Albert király 1438-ban Magyarország déli részének, I. Ulászló király pedig Erdélynek védelmét is reá bízta.

E hosszú vonalon nemcsak Erdélyt és Magyarországot, de a kereszténységet is védte a török ellen. E küzdelmek egyrésze itt Erdélyben folyt le, s a többiekben is nagy szerepet játszottak az erdélyiek. Mert, mint erdélyi vajda és a székelyek ispánja, innen szedte össze seregeinek java részét.

1442-ben egy Mezőid nevű török vezér (bég) 40,000 emberből álló sereggel tört be Erdélybe s pusztított a Maros mentén. Lépes György, az erdélyi püspök, csapatával szembe szállott vele Sánimreul de Muresnél, de vereséget szenvedett s ő

maga is elesett. A török pedig e győzelem után még inkább elbizakodott s Marosmentének kirablása után Sibiut vette ostrom alá, mely már akkor is nagy és gazdag város volt.

Hunyadi a török beütésnek hírére Erdélybe sietett, de időbe telt, míg akkora sereget tudott gyűjteni, hogy szembeszállhasson a törökkel. Bár Mezőid bég a püspök felett aratott győzelme miatt elbizakodott, mégis tartott Hunyadtól. Sokszor kikaptak már tőle a törökök s tudták, hogy az ő személye felér egy sereggel. Őt szerette volna hát a török vezér mindenképp elveszíteni vagy kézrekeríteni. Nagy jutalmat ígért hát annak a katonájának, ki Hunyadit akár megöli, akár elfogja. S hogy minél könnyebben ráismerhessenek, kihirdette táborában, hogy Hunyadi milyen ember? Milyen a lova? A ruhája? A fegyverzete?

Megtudta ezt egy magyar tiszt, Kemény Simon, ki nagyon hasonlított Hunyadihoz. Megkérte, hogy cseréljen vele lovat, ruhát, fegyvert s így vezessék félre a törököt.

Kemény a haza és a vezér megmentéséért szívesen tette kockára életét, s Hunyadi a győzelem érdekében elfogadta azt az áldozatot. A sereg kisebb részét elküldte a Hunyadinak öltözött Keménnyel a török ellen. A török katonák mind vágyakoztak a nagy jutalomra, mind arra siettek, ahol Hunyadit látták, s másfelé nem is ügyeltek. Kemény serege a mindenfelől támadó török miatt egyre jobban fogyott s a végén egytől-egyig elhullottak.

A török had diadalordításban tört ki, minden rend felbomlott, s ekkor hátulról rájuk tört az igazi Hunyadi. Sibiuból kirohant a város őrsége. A diadalordítás rémület kiáltásává, majd halálhörgéssé vált. Hunyadi bosszút állt Kemény Simonért. Mezőid bég fiával együtt elesett, s menekülő hadukat a vörstoronyi szorosig üzte Hunyadi serege. Kemény Simont pedig épp úgy megsiratta, mint öccsét, ki e csatában esett el.

Józsa János.

Kupaktanács.

(Kis szindarab.)

Irtá: Földes Zoltán.

PIRIKE: Tartunk hármán kupaktanácsot.

BIRIKE: Hogy miképpen ennénk kalácsot.

ERZSIKE: Nem szabad, mer' megszid ám, Titeket a kismamám.

PIRIKE (összevont szemöldökkel):

Ne légy oly kiállhatatlan!

A kalácsért soh'se kaptam.

BIRIKE (daccal):

No csak az kellene még!...

Több kalácsot nem ennék!

ERZSIKE: Ast mondja a jó mamácska:

„Ne vágd fogad a kalácsba,

Mert délután jön a tánti...“

PIRIKE (mérgesen):

S ő fog abba fogat vágni?...

Csak azért is megeszem két szeletet!

BIRIKE (integet):

S én megosztom veled ezt a szerepet.

ERZSIKE (felemeli a mutatóujját):

Baj les ebből, ha mondom,

A mamának megmondom.

PIRIKE: Ne járjon a kicsi szád,

Tégy a nyelvecskédre zárt.

Bezzeg, mikor nyalakodtál,

Kis pofid lón csupa lekvár?

Rimáncodtál, úgy-e akkor?

S kimosdattunk a masztaból...

Úgy festettél, mint Fekete Péter;

Nem állhattál elő ilyen képpel,

Mert a maga megvert volna, szentem!

BIRIKE: Bizony, úgy volt! Alásan jelentem!

ERZSIKE (a ruháját rendezve, akadozva):

Hát... hát... izzé...

PIRIKE: Izzé, izzé, hát, hát! (Nevet.)

Talán, biza, megkaptad a náthát?

BIRIKE: Hápogsz, hebegsz, mert im fülön esiptünk.

PIRIKE: Azért tehát hallgass, édes kicsi szentünk!

ERZSIKE: (magához tér):

No-o-ó! de én ast azóta megbántam,

Nyalakodni, hogy nem sép, beláttam.

(Felemeli ujját, fontoskodva):

Azsért ast mondom tinéktek,

Hogy ti is est ne tegyétek.

Mert aki jó, engedelmes,

Kisnamának azs a kedves!

PIRIKE: Jó volnál tanítónőnek,

Ha füled úgy nem nőnek!

Hiába nem tartunk mi kupaktanácsot,

Megvámoljuk bizony, azt a kalácsot!

BIRIKE: Ha baj lesz, hát ráfogjuk az egerekre...

ERZSIKE: Ráismer ám mamácska a kezesetekre.

PIRIKE: Igen, mert te pletyka vagy...

(Fenyeget) Csirke, csendesen maradj!

(Fitymálón) Mi azonban nem félünk!

BIRIKE (ugyanugy): Bátrak leszünk, míg élünk!

MAMA (kivülről): Piri! (Biri, Piri ijedten felegyenesednek.)

PIRI: Biri!... Hallod: „Biri!“

BIRI: No, hogyisne! Így szólt: „Piri!“

PIRI (mérgesen sir): Téged hívtak, — Biri, Biri!

BIRI (ugyanugy): Téged hívtak, — Piri, Piri!

PIRI (jobban sir): Biri, Biri-i-i-i!

BIRI (még jobban): Piri, Piri-i-i-i!

ERZSIKE (nevet):

Féltek, hogy most elárullak...
Mi az ára, hogy ne sóljak?

PIRI (ijedten):

Ne szólj, édes kis Erzsike...
Kapsz kalácsot, ha mondom!

BIRI: Igen, igen...

ERZSIKE (büszkén):

Nem, nem az kell,
Hogy mi kell, hát megmondom:
Legyetek jók, kismamának

Engedelmes gyermekek.

Boldog les majd jó mamácska —
És én is boldog lesek!

PIRI, BIRI (megcsókolják Erzsikét):

Úgy lesz, úgy lesz Erzsike!

ERZSIKE: El, hát fussunk izzibe!

Kupaktanács nem szükséges,
Mindent ad anyánk, az édes.

Csak legyünk jók, kedvesek,

Mindig engedelmesek! (Indulnak.)
(Függöny.)

Tündér Ilona arany kocsija.

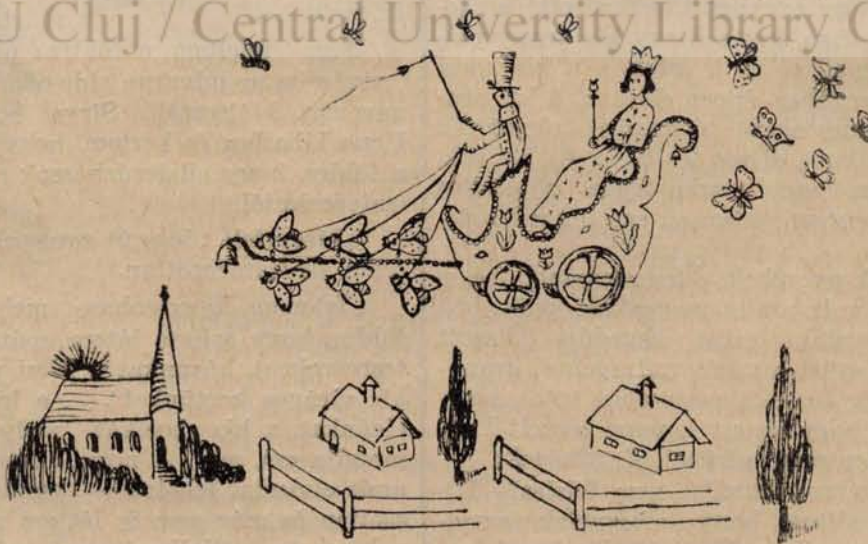
Írta: Berta néni.

Kis lány lehettem, körülbelül 10 éves, mikor az apámtól jutalmul egy szép meséskönyvet kaptam. „Tündér Ilona“ volt a könyv címe. Képzeltetek gyerekek, hogy milyen boldogan szoritottam magamhoz ezt a drága könyvet. Vágyaim netovábbja volt egy meséskönyv, ami egyedül csak az enyém legyen és éppen Tündér Ilona volt az álmain ki-

Rámfogták, hogy nem mondok igazat. Pedig valószínű, hogy csak összetévesztettem az igazságot a mesével.

No, de nem akarom magam menteni gyerekek. Az bizonyos, hogy képzelőző kis lány lehettem, különben nem történhetett volna meg velem az a esodálatos esemény, amit nektek el akarok mondani.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A bakon Cserebogár úrfi ült és nagyokat cserditett bele a levegőbe.

rállyője. Az ő ragyogó alakját láttam mindenütt ébren és álomban. Szerettem volna, ha hozzá hasonlítok. Kakassarkonforgó palotáról álmodtam és vártam a királyfit, aki majd eljön értem és elvisz a mesékországába, mert bizony mi tőrés-tagadás, erősen szerettem volna eljutni egyszer a meseországba. Néha össze is zavartam a mesét a valósággal, a valóságot a mesével. Azt mondják, hogy ügyesen tudtam valamit előadni, aminek hitelességében sokszor kételkedtek.

Hát az úgy volt gyerekek, hogy a már előbb említett drága kincsessel, a meséskönyvvel egy késő délután belopódtam a virágoskertünkbe; az orgonafák között volt egy kis pad, kedvenc búvóhelyem, mert ott zavartalanul szövegettem az álmaimat és meséimet is most is oda rejtöztem és olvastam. Tikkasztó nyári nap volt, a levegő meg se rebbent, esti szürkületnek, hűvösségnek nyoma sem volt és dacára a nagy érdeklődésnek, mellyel a köny-

vet olvastam, mégis elálmosodtam. Ledőltem a padon, de a meséskönyvem előbb gondosan a fejem alá tettem, s kezemet rászorítottam a sok olvasástól káprázó szemeimre.

— Óh! bárcsak szárnyaaim nőnének — sóhajtottam fel magamban — s elröpülhetnék a meseországba, Tündér Ilonához! — Milyen könnyű szívvel tudnám itthagyni ezt a földi világot. Érted édes, szép Tündér Ilona! — kiáltottam fel hangosan.

Ekkor halk zümmögést hallottam a levegőben, majd szárnyak surrogását és apró csilingelő hangokat, mintha ezüst csengők csilingelnének. Ijedten tekintettem fel: — egy kis aranyos kocsit láttam felém repülni. Hat aranyos virágbogár húzta, nyakukon parányi ezüst csengőkkel, a bakkon Cserebogár úrfi ült és ezüst ostorával nagyokat cserdített a levegőbe. És képzeljétek csak, ki ült a kis kocsiban?! Tündér Ilona, álmaim királynője, kit olyan főreón óhajtottam pár pillanattal előbb. Képzeljétek Határtalan volt a meglepetésem és örömöm, máris úgy éreztem, mintha meseországban lennék. Tündér Ilona szakasztott úgy nézett ki ahogy a könyvem címlapján volt lerajzolva: aranyos ruhában, fején gyémánt koronával, amelyik csak úgy ragyogott, szikrázott a lemenő nap fényében, kezében egy kis arany pálcikát tartott, mellyel csak intett s a kis kocsit megállította a levegőben, éppen előttem. A kis aranyos kocsit, aranyoshátú méhecskék röpködtek körül, mint valami díszes testőrség és sok-sok, aranyos, szebbnél-szebb tarka lepke röpködött utána hosszú sorban, akárcsak egy század katonaság.

De tudjátok gyerekek, a legeslegszebb mégis csak a hangja volt, amint megszólalt. gyönyörű volt, mintha valaki ezüst hegedűn játszott volna, mintha ezüst csengő csilingelne arany hegedűben. Alig tudtam magamhoz térni, hogy megérthessem, hogy bizony hozzám beszélt Tündér Ilona, hiszen engem hittak Bertikének:

„Nos kislányom, Bertike, nem felelsz? Itt vagyok, érted jöttem, hogy elvigyelek országomba, tündérországba. Te is tündér leszel, engem fogsz szolgálni, szárnyaid lesznek!“

A meglepetéstől tágranyilt szemmel bámultam rá, de aztán felugrottam. „Oh! ha igaz lenne!“ ha veled mehetnék, de én nem férek e abba a kis kocsiban“, — feleltem nekiszomrodva.

„Azon könnyen segítünk“ — nevetett Tündér Ilona s megint mintha ezüstcsengő csilingelt volna a hangjában. Arany pálcikájával megérintette a fejem és én éreztem, mint zsúgorodom össze, s mire olyan parányi lettem, mint ő, már a szárnyaaim is kinőttek.

— „Nem akarsz elbúcsúzni szüleidtől, testvéreidtől?“ — kérdezte Tündér Ilona.

„Nem“ feleltem határozottan. — „Én csak Téged szeretlek Tündér Ilona, álmaim királynője!“ Tündér Ilona csak bólintott, karját nyújtotta és beemelt maga mellé a kis kocsiba.

Az ezüst ostor pattogott s mi indultunk, mind feljebb és feljebb szálltunk. Szorongó érzéseim, amit a légi út okozott, hamar elmúlt és én pompásan éreztem, magam, nem cseréltem volna egy királykisasszonnyal sem.

„Milyen kár, hogy nem látnak a szüleim és testvéreim — gondoltam magamban — vajjon megsíratnak-e vagy örülnek a szerencsémnek?“ Félve pillantottam vissza a házunkra, vajjon látom-e? — Láttam a lemenő nap éppen rátűzött a házunk tetejére s aranyosan csillogott, a fák bólogattak, a virágok bókoltak, kis testvéreim az udvaron bújócskát játszottak . . . apa ujságot olvasott a verandán, anyuka, mintha engem keresne . . . Szerettem volna lekiabálni, hogy itt vagyok, de hang nem jött az ajkamra . . . sírással küzdöttem . . . s mi repültünk feljebb, egyre feljebb.

„Nemsokára otthon vagyunk“ — szólt most Tündér Ilona felém fordulva — bizonyára örülsz neki?“

Nem feleltem, a földre pillantottam, kis testvéreim az udvaron ide-oda futkostak s a nevemet kiáltozták. Sírva borultam Tündér Ilona lábaihoz és kértem, hogy engedjen vissza a földre, hogy elbúcsúzhassak szüleimtől és kis testvéreimtől.

„Visszafelé nincs út gyermekem“ szólt ő szeliden, de határozottan.

„Istenem, hogy sohase mehessek vissza a földre, hogy sohase látom apámat, anyámat és testvéreimet, házunkat a kicsi verendájával, a kis virágos kertünket . . . a kis cicát, a tarka cicánkat, a kis bocikát, mely olyan édesen mondja mú, mú . . . nem . . . nem ez több, mint amit elviselni lehetne — gondoltam kétségbeesetten és már nem is láttam olyan gyönyörűnek merész vállalkozásomat, már gyűlöltem is az egész meseországot és ó szörnyűség még kimondani is, de magát Tündér Ilonát is, amiért el akart szakítani a földi világtól. Már el is felejtettem, hogy mindez az én kívánságomra történt és egyre csak az motoszkált az agyamban, hogy haza, haza . . . vissza a földre . . . végső kétségbeesésembe kingrottam a kis kocsiból, szárnyaszegetten értem le a földre, éppen a kis kertünkbe, a rejtett kis pad elé . . . az édes anyám arca hajolt fölém szeretettel, gyöngéden, szelid szava muzsika volt, a legszebb, a leggyönyörűbb muzsika . . .

„Mi történt kis lányom, megütötted magad, fáj lelkem valahol?”

Csókokkal halmoztam el símogató, drága kezét s felzokogtam hálatelt szívvel; „Kingrottam a Tündér Ilona kis arany kocsijából!”

„Hahaha, Bertike megint álmodott — hangzott a testvéreim nevetése a hátam mögül „Vagy hazudik” vágta rá szemtelenül a legkisebbik öcsém, kit pedig a legjobban szerettem.

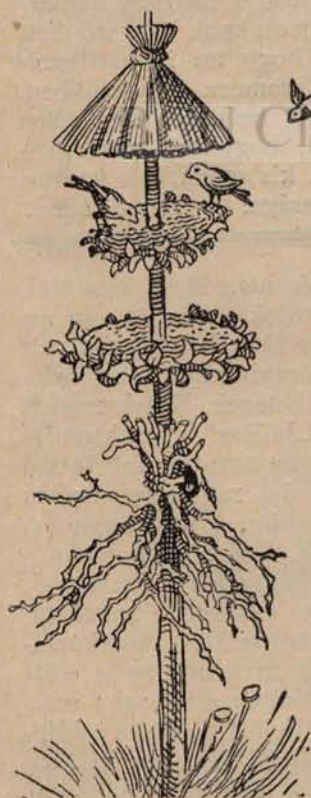
Gondolhatjátok gyerekek, hogy ilyen körülmények között el sem mondtam nekik, hogy mi történt velem. Nektek is csak azért mondom el,

mert Ti komoly gyerekek vagytok és nem nevetitek ki Berta nénit, amiért Bertike korában ilyen csodálatos eseménynek volt a főhőse. Maig sem tudom, hogy Bertike átélte-e csodákat vagy csak álmodta, ott a kis padon, de azt tudom, hogy soha többé nem kívánczolt a meseországba, szertelen, nagyravágyó álmai szertefoszlottak s csak mind ködképek jelentek meg néha-néha álmaiban. Többé nem zavarta össze a mést a valósággal.

Szakál Istvánné.

A madáretetőnél.

Mult számunkban dr. Szász Feri bácsi irt a madárcák téli gondozásáról egy komoly, szép cikket, most pedig Teleky Dezső bácsi szól hozzá a nagyon is időszerű kérdéshez. Olvasátok el figyelmesen, bizonyjal hasznotokra válik. (Szerk. néni.)

Ez is egy fajtája a madáretetőnek

Ablakom előtt, erdei fenyőfákon szencinkék röpködnek. A jókedvű madárcák szorgos élelemkeresés közben ringanak himblóznak a fenyőgalyak ingó ágain. Villámgyors mozdulatokkal tornáznak, hol fejjel lefelé lógva, hol kecsesen oldalra fordulva, élénken, aprólékos figyelemmel kutatgatják a fenyőtobozok réseit, a fenyőmagvakat, s az ágak végén levő fenyőolajas, gyantás rügyeket. Szegény kis madárcák ebben a nagy hidegben olajtartalmu magvakat keresnek, hogy ezzel fejlesszék testük melegét.

Egy kis állványra, melyet az ablak alá erősítettem, tepertyüt, faggyut és felvágott dióbelet tettem ki. A szencinkék mindjárt megszimatolták a jó elemőzsiát. Óvatosan szálltak az etetőre. Gyanakodva néztek reám. Ártatlan kézmozdulataimra ijedten röppentek el, de kis tusakodás után ismét visszatértek. S mikor meggyőződtek, hogy a becsu-

kott ablak mögöl ugysem foghatom meg őket, mindegyre bátrabbak, barátságosabbak lettek, sőt megértően pislogtak reám, mintha megérték volna, hogy szeretem őket. Megbarátkozva a helyzettel, hej, milyen lakmározást csaptak, milyen mohón csipegették a pompás falatokat.

A szencinkék olyan szabadságszerető madárcák, hogy rabságukban meg nem szelidíthetők. Mint foglyok vadul nekivágnak ablaknak, falnak, kalitka vasának, amíg csőrüket, fejüket véresre zuzva, holtan össze nem esnek. De künn a szabadban jókedvüknek nincs határa. Még a tél legzimankósabb napjain is bohókás mozdulatokkal táncolják körül a fák száraz, havas ágait.

Elnézem őket az ablakból, hogy milyen izléses egyenruhájuk van. Fejük tetejét fekete tollsapka borítja. Kis pofácskájuk fehér, melyen keresztül mindkét oldalon egy-egy keskeny fekete sávocska huzódik a tollsapkáig. A csőr alatt, a begyen, fekete széles nyakkendő ékeskedik. A hátan zöldesszürke a tollkabát, a begyen élénk kénsárga a mellény. Hasuk fehér, farkuk kékeszürke, vékony kis lábuk fekete. Szemük mint két fekete gyöngyöcske csillog.

A jóllakott szencinkék cin... cin... csipogással megköszönték a vendéglátást, aztán szárnyra kelve, eltűntek szemem előtt. Az erdő felé vették utjokat. Ugy látszik ám, hogy váratlan szerencsésüket távolabbi társaiknak is boldogan elfecseghették, mert rövid időn belül az ujonnan összetoborzott szencinkéken kívül még egy rózsaszinhasu, liláshátú, karsu madárka is megjelent a terített asztalkán. Hosszú, hegyes, az árhoz hasonló csőrével keményen becsapott a dióbelek közé. *Fakusznak* hívják ezt a kis madarat, mert a fák törzsén végigkuszva, szokta eledelét megkeresni. Rendes szokása szerint pontosan átvizsgálhatja a fák héját, s a gyanus helyeken a kérget teljes erővel meg-megkopácsolja, éppen úgy, mint nagytekintélyű rokona: a farkály. Éles, jól kimért ütéseivel belevág a fák repedéseibe, hogy onnan a kukacot, pondrókat kivájja és kiemelje. Lám, most is csapkodva, lármásan lát hozzá az eddegléléshez. Csőrének vag-

dosásaival le is verte a tepertyü nagy részét az állványról, mire a tulerőben levő szécinkék egészen felháborodva, kergették el a szerintük neveletlen, nagyon csúnyán evő, illetlen fakuszt.

Nemsokára három barnasapkás, szürkehasu, éhes veréb is beállított. Ezek viszont a szécinkéket csipték el maguk mellől s egészen elfoglalták az állványt. Azonban dicsőségük csak addig tartott, amíg megjöttek a zöldeshátú, sárgahasu sármányok. Csak hárman voltak, de felvették a harcot a verekedő verebekkel és azokkal a szécinkékkel, melyek közben ismét az állványra merészkedtek. Mivel a sármányok ellenfeleiknél nagyobbak és erősebbek, övék maradt a győzelem. A fenyőágak közé menekült verebek és szécinkék illő távolból, neheztelve nézték közös ellenségeiket, s csipogva, csiripelve folytonosan hangoztatták, hogy bizony ez a csúf tolakodás mégsem járja.

No, estig majd megbarátkoznak egymással! Ha jól laknak, ugyis békésen tovább szállnak. Aztán a kített ételből még mindig jut. Ha pedig elfogy, szívesen teszek nekik újabb eleséget. Még kendermagot is kapnak. Általában olyan ételeket, melyeknek zsír- vagy olajtartalmuk van. Mert fontos dolog tudni, hogy leginkább a zsíros és olajos tápanyagok (faggyu, tepertyü, kendermag, napraforgó- és tökmag, dióbél stb.) védik meg a kis madárkákat a téli megfagyástól. Ellenben a kenyér- és tésztamorzsa könnyen veszedelmessé válhatik ezekre a kis szárnya-

sokra nézve, mert rovarokhoz, kövér kukacokhoz, magvakhoz szokott begyütközni az élesztős, erjedős, cukros tésztafélék halálos mérgekké válhatnak. (Jól megfőtt puliszkát, melyben sem cukor, sem élesztő nincs, szintén adhatunk kis kosztos vendégeinknek.)

A megjelent madárkák közül nekem a legjobban a szécinke tetszik, mert valamennyi közt a legvigabb, legélénkebb. Igaz, hogy most télen hangja csak egy-egy csipogás, de amint a hó eltakarodik s tavaszi enyhe szellők jelzik a természet megújulását, ő az első énekesmadár, amely örökös vidámságában, fűtülős hangszerén fujja a nótát s hívja szerelmes párját ezzel a kedves megszólítással — legalább én így hallok —: Picikém! Picikém! Picikém! Tud ő más nótát is! Hálából aztán mindent eldalol a kertek lombjai közt s felvidítja hallgatóit. De a cinke, fakusz, sármány s a többi énekművész nemcsak dallal hálálja meg a téli etetést, hanem ellenségeink pusztításával is. Tavasszal valamennyien nagy irtást végeznek a kártékony rovarok és bogarak között. Gyümölcsfaíntermését nagyrészt ezeknek a hasznos madárkának, valódi munkatársainknak köszönhetjük. Megérdemlik tehát, hogy mi is pártfogoljuk és megsegítsük őket szomorú helyzetükben.

Ugy-e, Cimborá, te is beállasz most télen madáretetőnek? Meglátod, hogy sok lelki gyönyörűséget fog szerezni a kis madárkák kedves, érdekes, mindennapi társasága. *Dezső bácsi.*

Mit üzen a doktor bácsi?

Dr. Steiner Jenő bácsi, aki melegszívű barátja az erdélyi gyermekeknek s aki az első évfolyamban sok hasznos orvosi tanáccsal látta el az Uj Cimborákat, most egy kedves, szép levél kíséretében üzenetet küld nektek, kis cimborák. A ti nevetekben köszönetet mondok a figyelemért. Az üzenetet itt alant közöljük s reméljük, hogy máskor is fog nektek hasonló üzenetet küldeni.

Kedves gyermekek, ugy-e most sok kis pajtásotok fekszik betegen? Egyiknek a torka fáj, a másik náthás, köhög. Van, akinek csunya vörös foltok, vagy hólyagok tarkítják a bőrét. Egyik kis cimborá „skárlát“-ban szenved, a másik „himlőzik“, a harmadikról csak annyit tudtok, hogy fekszik.

Ilyenkor persze a kíváncsiság, de meg a barátság is rávesz benneteket arra, hogy őket meglátogassátok.

Vagy tán fel is kérnek benneteket, hogy mutattátok meg a kis betegeknek, mit adtak fel, mesélnétek el, mi volt az iskolában, hogy kis pajtásaitok nagyon el ne maradjanak s ha majd fel kelnek, könnyen tudják pótolni a mulasztotakat.

Egyszer azután — nem tudni honnét és miképen — ti is megbetegedtek. Lázások lesztok

és édes szülőtök kutatja és nem bírja kitalálni, hogy mi okból fáj a torkotok s honnét van az, hogy lázasok lettetek. Ugy látszik; mégsem volt jó elmenetek kis beteg társaitokhoz, mert valószínű, hogy attól lettetek betegek. Rátok ragadt kis társaitok skárlátja, „hülése“, torokgyulladás. Mert még az a nagyon ártatlannak látszó egyszerű torokgyulladás is ragályos. Éppen olyan ragályos, mint a kiütéssel járó úgynevezett „ragályos“ betegségek, illetve, mint maga a skárlát. És nem muszáj, hogy kis társaitoknak skárlátja legyen; ha csak egyszerű mandulagyulladás van is, még abból is könnyen skárlátot kaphattok. Ezt mindég tartsátok szem előtt s főleg azt, hogy édes szüleitek előtt soha semmit el ne hallgassatok. Mielőtt tehát meglátogatnátok beteg cimboráitokat, kérjétek ki kedves szüleitek engedélyét s a nélkül egy tapodtat se tegyetek. Még akkor se, ha erre netalán felkérnének kis barátaitok hozzátartozói. Még ezt a pár sor írásomat is mutassátok meg kedves szüleiteknek, mert akkor ők még jobban fognak tudni reátok vigyázni.

Féltő szeretettel üdvözlök benneteket:

Steiner Jenő, doktor.

A csikós lova.

Nagy beteg lett a csikósnak
Egyetlen leánya.
Szegény csikós azt sem tudja
Mit tegyen bújába?

Lázban ég a két orcája,
Jaj, talán meg is hal!
Lovat nyergel, lóra pattan,
A városba nyargal.

— Ráró lovam, édes lovam,
Kicsit sebesebben!
Jaj, talán orvoság helyett
Koporsót kell vennem!

— Ráró lovam, édes lovam,
Ne járjunk hiába!
... Vágtat, nyergel a paripa,
Habos a zablája.

— Orvos uram, drága uram,
Mentse meg a lányom!
Ha ő meghal, nem marad más
Senkim a világon.

— Ráró lovam, mindkettőnket
Vinni el tudsz vissza?
... Vágtat, nyargal a paripa,
De már alig bírja.

— Orvos uram, drága uram,
Nem jártunk hiába?
— Jókor jöttünk, ne búsuljon,
Meggyógyul a lánya.

De a szegény lova, az már
Nem fog soká élni.
Temesse el becsülettel,
Bizony megérdemli.

Balázs Ferenc.

Hány ember él a földön?

A legújabb megállapítások szerint a Földön ezernyolcszáz millió ember él. Ezerhétyszázban még csak ötszáz millió ember lakott a Földön. Ezerkilencszáz óta háromszáz millióval szaporodott az emberiség száma.

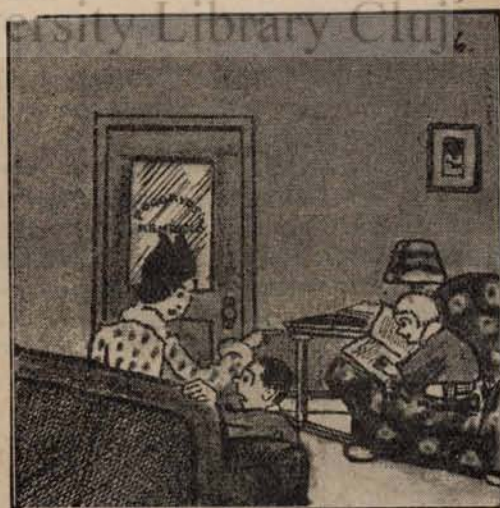
Dr. Szász Ferenc.

Fogorvosnál.

— A képeket rajzolta: Kormos Jenő. —

Peti nyugodtan ül az asztal mellett és szorgalmasan olvasgat. A mama rámutat: — Látod Ödi azt a bátor kis fiút, milyen ügyesen ül a fotelben. Ő bezzeg nem fél a fogorvostól.

Nyafhone Ödi bögve: — Én nem bánom, nem maradok itt anyukám. Menjünk haza, én félek! ... (Folytatjuk.)

Humor.

KALMAN (rejtélyes és fontoskodó arckifejezéssel): Meg tudod mondani, mi a különbség egy nyolcéves lány és egy tizenkétéves lány között?

VILI (akit megzavar a barátja arckifejezése): Nem tudom, de mondd meg.

KALMAN: Hát pontosan négy év!

A régész bácsi szívesen fogadja a kíváncsi Tudóka Ferkót.

Kedves Tudóka Ferkóm!

Hálásan köszönöm és jól esett, hogy felkerestél a fényképpel. Dehogy haragszom azért, hogy hozzám fordultál avval a kéréssel: mondjam el neked miféle állatnak a csontjai azok, amelyekről a január 1—2-i számban fénykép is jelent meg? Tégy máskor is így *Ha nem tudsz valamit, kérdezd meg olyantól, aki ért hozzá, mert ha nem kérdezősködsz, bizony sok hézag marad a tudásodban, az pedig nemcsak nagy szégyen, hanem nagy baj is!*

Azok a nagy csontok egy, sok-sok ezer évvel ezelőtt földünkön élt *mammut* nevű emlősállat csontjai. Ez a név finnszamojéd eredetű s *erdei állatot* jelent. A jakutok ellenben *ukyla-vízi állat*-nak nevezik.

A kép jobb oldalán levő két egyforma csont a fiatal állat *combjai* v. *lapockája*. A mellettük baloldalt levő az alsó állkapocsának töredéke. ha ennek baloldali alsó végét figyelmesen meg nézed, egy tojásdad alakú laposabb részt látsz, amely azonban nem lapos, mert rajta egymással párhuzamosan több *kissé kiemelkedő redő* húzódik. Ez az egyik zápfoga s ennek redőzött volta aapján már te is megtudod mondani, hogy a mammut *nővényevő* volt.

Most már, ha megnézed a legfelső, kerekded átmetszetűnek látszó s szépen ívelt csontot, lehetetlen, hogy eszedbe ne jusson az állatkert Bubu elefántja! Látod, *ha az ember mindig, mindenütt, mindent gondosan megfigyel, rendre-rendre saját maga is reájön sok olyanra, mi először olyan szörnyen rejtélyesnek tűnt fel előtte.*

A mammut az orrmányosoknak igen elterjedt és gyermekek meséiben nagyon kedvelt családjából származik: a *mai elefántoknak, főleg az indiaiaknak egészen közeli rokona*. Nincs a földnek talán egyetlen zúga sem, amelyen hasonló elefánt, vagy mammut csontok ne kerülnének napvilágra. De jegyezd jól meg, amíg az előbbiek mindig forróégővi tájakon élnek, a mérsékelt égöv alatt csak átmenetileg, addig a mammut ellenkezőleg a hidegebb éghajlat alatt élt. Olyan helyeken, mint az Északi jeges tengert környező szibériai *tundrák*, hol a tavasz, nyár és őszi együttvéve sem tart 2—3 hónapnál tovább és a föld is csak legfeljebb 30—50 cm. vastagságban enged fel. Nem is nő ott más, miní moha, zúzmó, meg esenevész törpe bokrok.

Hogy milyen súlyos lehetett egy mammut, elképzelhetitek abból, hogy amíg a mai legmagasabb elefántok 2.80 m. magasak, addig a szibériai mammutok átlagosan a 3 m.-t, a minálunk éltek pedig a 4—4 és fél métert is elérték!

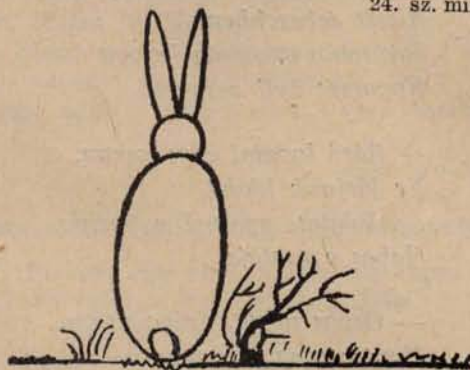
Nagyobbak, mint egymás fejetetejére állott jól megtermet két ember!

Abból is jól elképzelhetitek a mammutok iradatlan hústömegét, hogy 1799-ben a Léna-folyó egy ilyen mammut hullát mosott ki a partjából és ennek húsát a környékbeli tunguzok *hét évig* etették kutyáikkal és ne felejtjük el, ez idő alatt bizony még a környékbeli vadállatok is alaposan kivették a részüket a mammut ízletes, finom húscsokájából.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

24. sz. minta.

A rajziskola nagy népszerűségnek örvend a gyermekek között már a 4 éveseket is játszva vezeti a rajz tudományaira.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Hodis III. IV. g. o. t. köszöntője:

*Napok óta mind töröm a fejem,
Éjjel nappal gondot gondra osztok,
Hogy a kedves szerkesztő néninek
Köszöntésül mily szavakat mondok
Mi volna az, amit szívesebben,
Amit nagy örömmel hallgatna?*

*Amit tőlünk sok fáradtságáért,
Szeretetünk jeléül fogadna?
Azt kívánjuk: élete legyen boldog,
Munkakedvét semmi el ne rontsa.
S mint azt a jó Elek apó tette:
Unokáinak is szép meséit mondja.*

Szabó Bözsike II. el. o. t. nyári levelének kijavított szövege:

Nyári beszámoló. Én még csak a II-ik elemibe járok, de azért én is megírtam a beszámolómat és elküldtem a Szerkesztő néninek. Én az idén a nagymamánál nyaraltam, akinek a Szamos mellett van lankája. Sokat fürödtünk és nagyon jól telt el a nyár.

Beküldte: Regéczy Irén, I. g. o. t.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső: A madárkák téli gondozása most időszerű. Valóban szükség van rá, hogy a gyermekek ne hagyják elpusztulni a tél kicsi nyomorgóit, hiszen ők azt nekünk nyáron százszorosán meghálálják. A szóban levő cikkeket várjuk. Szíves üdvözlötünk. — *Józsa János Odorheiu.* A küldött cikkek megérkeztek. Jönni is fognak. Örülök a Miercurea-Ciuc-i válasznak s annak, hogy még nem felejtkeztek meg rólunk a mi ottani kedves jóbarátaink. — *Szakáll Istvánné Cristul.* A Tündér Ilona aranykoesijához megérkezett a rajz. Nagyon kedves rajzoeska. Ugy, ugy! Csak dolgozni, ha az ideje engedi. A virágregékre én is kíváncsi vagyok. A kis Cimborá újévi jókívánságait köszönöm. A megfejtést a rovatvezetőnek adtam át. — *Vaska Klárka Cluj.* I. g. ot. A jan. 1. és jan. 15-iki leveledet is megkaptam. A vastag, illetve aláhuzott betűid nagyszerűen kiadják a megfejtést. — *Bartha Ilonka Turda.* Ugy látom, ügyesen dolgoztál. A sorsoláson részt is vesz a rejtvény-megfejtésed. Szép volt a karácsonyi mesekönyv? Majd irdd meg, mi tetszett neked a legjobban benne. — *Derecskey Lajos II. el. ot.* Nagyon köszönöm kis Cimborá a névnapomra küldött jókívánságokat, elképzelem, milyen nagy gonddal irtad ezeket a számomra olyan kedves sorokat. — *Derecskey Sándor IV. el. ot.* Te sem maradtál öcsikéd mögött Sándor. Már ez igazán szép névnap-i köszöntő volt, versben irtad meg:

*Virágoskert közepében egy rózsafát láttam,
Azt a mi szerkesztő nénink névnapjára szántam.
A rózsafa nagyon szép volt, sok-sok virág rajta,
A mi szerkesztő néninket
A jó Isten szeretetben, békességben még sokáig
[tartsa.*

Izsák Ibolyka IV. el. ot. Odorheiu. Már nagyon régen készülsz ennek a levélnek a megírásával, de egyszer beteg voltál, másszor tanulni kellett, így mindig csak maradt. Az a fő, hogy most mégis csak elküldted. A küldött magvakból szép virágok lettek s im itt a leveledben küldtél is vissza belőlük. Így már aztán az idén is küldünk neked virágmagot. A bekötési táblákat elküldjük. Üdvözlötödet im átadom az összes Cimboráknak. — *Bereczky Margit.* Bemutakozó leveledből közöljük: „Én, Bereczky Margit, az V-ik elemibe járok. Pesten születtem és 6 év előtt hozott ide a nagymama. Nagyon szeretek olvasni, különösen meséket, verseket. Az Uj Cimborát mindig nehezen várom.“ Az újév utáni számokat elküldtük, megkaptad-e azóta? Ha nem, ird meg s újlag elküldjük. — *Hododnadaş-d-i kis*

Cimborák. Nagyon örültem levélkéteknak. Az ujságot elküldtük. El nem tudjuk képzelni az okát, hogy nem kaptátok meg. Újlag elküldjük. Dicséretet érdemelték, hogy olyan ügyesen kertészkedtetek, hogy még visszaküldeni is tudtok belőle. Mindenesetre magatoknak is hagyjátok. A kis naptárnak nagyon örültetek. — *Horváth Sarolta.* Nem felejtkezünk el az ottani kis olvasóinkról s a lapot elküldtük. Sajnáljuk, hogy a gyermekek hiába várták. Újlag elküldjük. A bekötési tábla 33 Lei és előre beküldendő. — *Kovácsi Edith II. g. ot. Cluj.* Most látam először leveledet a postában s mindjárt mint rejtvényszerkesztő mutatkozol be. No rejtvényedet át is adtam a rovatvezetőnek, ő fogja megbirálni, hogy közlésre melyik alkalmas közülük. — *Hegedüs gyermekek édesanyja.* Meghatottsággal olvastam hozzám irt levelet, melyben a gyermekeiért és gyermekeinek élő édesanya hangja esendül meg. Ma, amikor a családi élet szentségét és melegségét sokszor megzilálja az élet, jólesik ilyen leveleket kapni és olvasni. És ilyen nőkre van nagy szüksége a családi életnek: okos és melegszívű teremtetésekre. — *Kovács Gyurka II. el. ot.* Életrevaló, ügyes kis Cimborá lehetsz, hogy II. elemista létedre ilyen nagyszerűen fejtetted a rejtvényeket. Részt is veszel velük a sorsoláson. — *Novák Jancsi.* A te megfejtésed is részt vesz a rejtvény-sorsoláson. A Satumare-i Cimborák mesedélutánján ügyesen énekeltél. Remélem, az énekelt dalokat sem te, sem a többi kis Cimborák nem fogják elfelejteni. — *Herz Elluska.* Mire onnan ide visszajöttem, két leveled is várt. Egyiket ó-év utolsó napján, másikat januárban irtad. Mindakettőnek nagyon örültem. Kis szíved minden szeretete, melegsége benne van a leveleidben. Hálásan kívánsz boldog újévet azoknak a bácsiknak és néniknek is, akik az Uj Cimborába irnak. A Satumare-i újévi nagy találkózón te is ott voltál. Sajnálta is, hogy nem szerepeltél. No, sebj, legközelebb majd szerepelsz. Kedves szüleidet üdvözlöm. — *Cluj: Karsay Ilonka IV. el. ot., Barakonyi Ibolyka III. el. ot., Enyedy Gyurka IV. el. ot., Miklós Nándor II. g. ot., Kárpáti Egon I. g. ot., Boldizsár Lili VI. el. ot., Regéczy Irén I. g. ot.* A rejtvény-megfejtések pontosan beérkezett. A rovatvezető át is tanulmányozza azokat. Nem hiába irtam a múltkor, de akadt is köztetek rejtvény-szerkesztő. Lám Karsay Ilonka is küldött be újat, meg Enyedy Gyurka is. Gyurka még éppen a legnehezebbel: keresztrejtvényvel próbálkozott. No, majd a rovatvezető megmondja, hogy jók-e? Regéczy Irénke elsőnek küldted be a Szabó Bözsike nyári beszámoló levelet. A helyesen javított levél közölve lesz. — *Schwimmer Gabika III. el. ot.* Örültél az üzenetnek és irtál is volna már előbb is, de beteg voltál. Az Uj Cimborát nagyon szere-

ted, s minden érkező szám új örömet szerez neked. Már harmadik éve tanulsz hegedülni. Köszönöm a meghívásod, örömmel foglak meghallgatni. A leveledben egyszermind be is mutatkozol. Feketehaju, feketeszemü leányka vagy. III-ik osztályba jársz. No, írj majd máskor is Gabikám és ha egyszer időd lesz, jöjj is fel hozzám, hadd lássalak szemtől szembe. — *Pinczés Gyula és József I. e. t. j. Giläu.* A névnapomra küldött üdvözlét és jókívánságokat köszönöm. Jól esett, hogy gondoltok reám. A rajzok között vannak egész ügyesek, különösen a karácsonyiak nagyon bájosak. A rajzkiállításra feltétlen elviszem őket. Remélem Jóska, benned ügyes toborzót is kapunk. — *I. Dienes Palika III. el. ot.* Óh, az a kedves kicsi naptár! Mennyi gyermeknek szerzett örömet! Egy vaklóval nem eserélted volna te sem, amikor megkaptad. No meg is érdekelte szép bizonyítványodért is, meg szófogadó jó magaviseletedért is. Az angyal a többek között 5 könyvet is hozott, amiket már el is olvastál. A harangvirágmagvakat megkaptam. Nagyon ügyesen kertészkedhettél, hogy ennyi sokat gyűjtöttél. Így az idén is beveszünk a kertészkedők közé. — *Albert Etelka IV. el. ot.* A karefalvi római, kath. iskola növendékei közül való vagy s mindnyájan nagy érdeklődéssel várjátok az érkező számokat. Együtt olvassatok és együtt tanuljatok belőle rajzolgatni és rejtvényt fejteni. Most te voltál az a szerencsés, akinek a megfejtését beküldték. A megfejtés jó is, így a sorsoláson résztvesz a megfejtésed. — *Simon Etelka IV. el. ot. Baciú.* A kis naptár nagy örömet szerzett neked és mivel úgy látod, hogy a pontos előfizetőket megjutalmazza az Uj Cimborá, feltetted magadban, hogy már előre is gyűjtöd a pénzt, hogy te mindig a pontos előfizetők közé tartozhassál. Szép szándék. Kívánom, hogy teljesüljön is. Jókívánságaidat köszönöm. — *Adám Katóka Petroşeni.* Képeslapodról megismertem a nagyapa faluját, ahol most te is töltötted az ünnepeket. Az újévi jókívánságokat köszönöm. A fényképen pompásan festel. Erős, egészséges leányka vagy, nem holmi nyápic, kényeskedő teremtés, akinek köveket kell rakni a zsebébe, hogy el ne fujja a szél. Így képezem el az én kis Cimboráimat mind: erősnek, izmosnak és egészségesnek. A megfejtésed a sorsoláson résztvesz. — *Antal Juliska, Tekse Gizella és Kőncse Irén Ciucsángéorge.* Szeretettel olvastam el leveleteket, amelyből azt látom, hogy továbbra is éber figyelemmel olvasgatjátok a ti kicsi lapotokat. El nem tudom képzelni, mi oka lehet, hogy egyes számok nem jutnak el hozzátok. Mi mind elküldjük innen. A rejtvénymegfejtések jó. A sorsoláson részt is vesz. Legyetek ezután is jó levélírók. — *Satumare: Körösy Icuka.* Megfejté-

sed átadtam a rovatvezetőnek. Melyik iskolába, s hányadik osztályba jársz Icuka? — *Hegedüs Évi-ke és Őcsi.* Örömmel olvasom édes jó anyátok leveléből, hogy milyen nehezen várjátok az Uj Cimborát. No, mint új cimborákhoz illik, akik még csak nem rég lettetek az olvasótábor tagjai, legközelebb egy ügyes kis levélben mutatkozozatok be, hogy a többi gyermekek is tudják meg, hogy ti is új cimborák vagytok. — *Ferencz Margitka IV. el. ot. Căpuđ.* Szép, rendes írásodból arra következtek, hogy nagy gondot fordít rátk a tanítónénitek, vagy bácsitok. Az ilyen rendes írást mindig szívesen olvasom. Az újévi naptárnak nagyon örültél. Írj máskor is. — *Sbrizzai Hajnalka I. g. ot.* Az előző üzenetnek nagyon örültél. De nemesak te vagy egyedüli cimborá a családban, van még egy Klárika nevű 10 éves és egy Irmuska nevű 6 éves hugod s mind a hárman nagyon szeretitek az Uj Cimborát. Egy kis verssel te is megpróbálkozol. Látszik a versen az igyekezeted és a buzgóságod. — *Öry Huba és Imre, Arad.* A leveleteket és a lapot is megkaptam. Én is örültem, hogy olyan sok szép mindent kaptatok karácsonykor. A fényképeket, amit küldtetek, betettem a szívalbumba. Mindnyájan nagyszerűek vagytok rajta. Szeretnétek, ha a tartalomjegyzéket megkaphatnátok. Amennyiben a jegyzék elkészül, elküldjük nektek. Kedves lehet a kicsi Levente, hogy már 2-3 lépést is tud egyedül menni. Az meg egészen mulatságos lehetett, hogy a Mikulás-előadáson Imre leányruhában szerepelt. — *Csepreghy Márta IV. el. ot., Palkó II. el. ot.* Karácsonyi ajándékul kaptátok az Uj Cimborát s volt is nagy boldogság! Mindjárt el is olvastátok. A rejtvénymegfejtés jó, így a sorsoláson részt is vesz. Kérdeztétek meg kis barátaitokat, barátnőiteket, vajjon ők nem szeretnék jártni ezt a kis ujságot? S ha igen, írjátok meg nekünk.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „**Studium**“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Uj Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.